

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte: Timofti Vladimir,
judecători: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de inculpatul Raru Vasile, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 28 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Raru Vasile xxxxx, născut la xxxxx,
originar din xxxxx, domiciliat în
xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 25.04.2016 – 23.12.2016;

Instanța de apel: 21.06.2017 – 07.06.2018;

Instanța de recurs: 07.08.2018 – 20.11.2018;

Instanța de apel: 18.12.2018 – 28.02.2019;

Instanța de recurs: 21.05.2019 – 20.11.2019.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 23 decembrie 2016, Raru Vasile a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis, de la definitivarea sentinței.

S-a încasat din contul inculpatului în beneficiul lui Strohoteanu A. prejudiciul material în sumă de 26.635,81 lei și moral în mărime de 50.000 lei, în beneficiul statului fiind încasate cheltuielile judiciare în mărime de 57 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, 09 martie 2015, orele 20.00, inculpatul Raru V., conducând autoturismul „Mercedes-Benz 313”, n.î. xxxxx, deplasându-se pe traseul central al xxxxx, din direcția or. Cantemir spre or. Cahul, ignorând prevederile Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357 din 13.05.2009, și anume: art. 3, care prevede că participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, condițiile tehnice ale Regulamentului circulației rutiere și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului; art. 10 alin. (1) lit. b), care prevede că persoana care conduce un vehicul trebuie să posede cunoștințe și să

execute cerințele Regulamentului circulației rutiere, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum; art. 45 alin. (1) lit. a), b), d), alin. (2) care prevede, că conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, situația rutieră; în cazul în care în limite vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului; art. 47 alin. (1) lit. a) care prevede, că limita maximă de viteză a vehiculelor pe drumurile publice este în localități - 50 km/h, conducând autoturismul nominalizat în circumstanțele date cu viteza de aproximativ 71 km/h, viteză mai mare decât cea stabilită prin Regulamentul circulației rutiere pentru deplasare în localități, observând tardiv remorca cu motoblocul pe partea dreaptă a mersului, care staționa pe loc, cu o parte pe acostament și o parte pe carosabil, a frânat brusc, însă nu a reușit să evite tamponarea, în rezultatul căruia, a lovit cu partea dreaptă a automobilului condus remorca cu motobloc, iar ultimele au sărit și au lovit pietonul Strohoteanu A., cauzându-i leziuni corporale sub forma de contuzie cerebrală gravă, fractura înfundată temporo-parietală pe dreapta, pareza profundă a membrului inferior stâng, pareza moderată a membrului superior drept, care se califică ca vătămare corporală gravă.

Astfel, prin acțiunile inculpatului a comis infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a provocat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale.

3. Sentința a fost atacată cu apel de inculpat, prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat, invocând următoarele argumente:

- sentința este neîntemeiată și ilegală, or, i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, examinarea cauzei desfășurându-se cu încălcarea principiului imparțialității instanței de judecată;

- probele puse la baza sentinței de condamnare au fost administrate cu încălcări procesuale, circumstanțe care au fost ignorate de instanța de fond.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 iunie 2018, a fost admis apelul inculpatului, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Raru Vasile, recunoscut vinovat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul lui Strohoteanu A. cheltuielile de asistență juridică în mărime de 1500 lei.

Cererea acuzării privind încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 57 lei în beneficiul statului a fost respinsă ca neîntemeiată.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. Prin încheierea din 11 septembrie 2018, Curtea de Apel Cahul a dispus: „Corectarea erorii materiale, admise în dispozitivul deciziei Curții de Apel Cahul din 07 iunie 2018, pronunțată integral la data de 29 iunie 2018 în urma examinării în ordine de apel a cauzei penale de învinuire a inculpatului Raru Vasile de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, și anume: în dispozitivul deciziei Curții de Apel Cahul din 07 iunie 2018 la pct. 4, sintagma „Lui Raru Vasile, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal i se stabilește pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis” se adaugă sintagma „cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 2 ani””.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că instanța de fond a cercetat cauza penală sub toate aspectele, a apreciat complet și obiectiv probele administrate, conform propriei convingeri și prevederilor legale și corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, însă pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră.

6. Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că instanța de apel a individualizat greșit pedeapsa aplicată inculpatului.

Mai mult, apelul inculpatului a fost depus tardiv or, potrivit art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

Legea nu prevede calcularea termenului de apel de la data primirii copiei sentinței. Totodată, inculpatul nu a fost arestat, cunoaște limba în care s-a desfășurat procesul penal, împreună cu avocatul au participat la judecarea cauzei și la pronunțarea integrală a sentinței. Inculpatul și avocatul nu au solicitat repunerea în termen a apelului declarat, iar alt termen de declarare decât cel de 15 zile de la data pronunțării sentinței nu este prevăzut.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 7), 10) Cod de procedură penală.

6.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a indicat că instanțele de fond și de apel au apreciat greșit probele administrate.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 noiembrie 2018 au fost admise recursurile ordinare declarate de Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru și de inculpatul Raru Vasile, casată total decizia instanței de apel, și dispusă rejudecarea cauzei la rejudecare de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea deciziei instanța de recurs a menționat că, instanța de apel, admitând apelul, casând parțial sentința și pronunțând o nouă hotărâre, nu a respectat prescripțiile de drept, deoarece conform descriptivului și

dispozitivului deciziei, și încheierii atacate: nu a soluționat chestiunea privind termenul de declarare a apelului în conformitate cu prescripțiile din art. 401 - 404 Cod de procedură penală, cât și jurisprudenței relevante, enunțate supra.

Or, potrivit art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, conform procesului-verbal al ședinței de judecată, sentința a fost pronunțată integral la 23 decembrie 2016, în prezența inculpatului și avocatului său (f.d. 128), iar potrivit ștampilei aplicate, inculpatul a declarat apel la 19.05.2017 (f.d. 143, pct. 3. din decizie).

Mai mult, a indicat incorect că conform pct. 6.1. al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12.12.2005 Cu privire la practica judiciară despre judecarea cauzelor penale în ordine de apel, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale sau de la data înmânării copiei de pe sentința redactată, dacă legea nu dispune altfel, or, în pct. 6.1. din hotărârea vizată nu se conține asemenea mențiune;

b) a reținut în dispozitiv neîntemeiat și divergent în raport cu descriptivul deciziei, în care nici nu este reflectată această circumstanță, că inculpatul a fost recunoscut vinovat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, or potrivit dispozitivului sentinței inculpatul a fost recunoscut vinovat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal (pct. 1., 4. din decizie);

c) a dispus absolut neîntemeiat prin încheierea din 11 septembrie 2018, fondată pe art. 249 Cod de procedură penală: „Corectarea erorii materiale, admise în dispozitivul deciziei Curții de Apel Cahul din 07 iunie 2018, pronunțată integral la data de 29 iunie 2018 în urma examinării în ordine de apel a cauzei penale de învinuire a inculpatului Raru Vasile de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, și anume: în dispozitivul deciziei Curții de Apel Cahul din 07 iunie 2018 la pct. 4, sintagma „Lui Raru Vasile, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal i se stabilește pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis” se adaugă sintagma „cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 2 ani,“, deoarece chestiunile privind încadrarea juridică a faptelor comise și aplicarea pedepsei penale inculpatului sunt soluționate doar prin sentința de condamnare, iar afirmația că acestea constituie erori materiale este lipsită de orice suport legal (pct. 4.1. din decizie).

Or, divergențele conținute în dispozitivul sentinței, încheierii și deciziei contestate denotă o neclaritate totală privind constatarea vinovăției inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzute de legea penală, categoria și mărimea pedepsei aplicate lui ca fiind dovedită și pedeapsa definitivă pe care urmează să o execute.

Totodată, instanța de recurs a reținut că, instanța de apel nu a soluționat chestiunea privind plata cheltuielilor judiciare în raport cu prevederile art. 227 - 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, conform căror cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciar sau instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau

parțial, condamnatul, concluzionând astfel că în descriptivul deciziei lipsește analiza și concluzia instanței fondată pe prescripțiile de drept enunțate supra.

Astfel, împrejurările enunțate au dus la casarea deciziei contestate de către instanța de recurs, deoarece instanța de apel în mod clar și evident nu a judecat apelul în conformitate cu rigorile prevăzute de lege, adoptând o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii, acesta fiind expus neclar.

9. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 28 februarie 2019 a fost admis apelul inculpatului, casată, inclusiv din oficiu, parțial sentința în latura penală și în partea admiterii cerinței procurorului de încasare a cheltuielilor judiciare de la inculpatul și pronunțată o nouă hotărâre, după cum urmează:

Raru Vasile a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei inculpatului, cu stabilirea unui termen de probațiune de 4 ani.

S-a respins cerința procurorului privind încasarea din contul inculpatului Raru Vasile în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 57 lei.

S-a încasat din contul inculpatului Raru Vasile în beneficiul părții vătămate Strahoteanu Alexandru suma de 2000 lei pentru recuperarea cheltuielilor judiciare.

În rest sentința a fost menținută fără modificări.

10. Pentru a pronunța decizia, instanța de apel a reținut că din conținutul sentinței se atestă existența unei contradicții între partea descriptivă și dispozitivul sentinței acesteia în aspectul referitor la calificarea juridică a faptei comise de către inculpat. Astfel, în partea descriptivă instanța de fond consideră că acțiunile inculpatului corect se încadrează în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, iar în dispozitivul sentinței, inculpatul Raru Vasili este recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a menționat că, probele administrate la materialele cauzei dovedesc faptul, că accidentul rutier avut loc la data de 09 martie 2015, aproximativ pe la ora 20.00 pe traseul central din s. Chircani, r-nul Cahul, cu implicarea autovehiculului de model "Mercedes Benz 313" cu nr. de înmatriculare xxxxx condus de Raru Vasili constituie o consecință cauzală a încălcării de către inculpatul a prevederilor pct.3, pct. 10 alin.(1) lit. b), art. 45 alin.(1) lit. a), b), d) alin.(2), pct.47 pct. 1) lit. a) din Regulamentul circulației rutiere, care a provocat vătămări corporale grave părții vătămate Strohoteanu Alexandru.

Versiunea inculpatului Raru Vasili precum că dânsul nu se face vinovat de producerea accidentului rutier, deoarece se deplasa regulamentar cu viteza de 48 -50 km/h, iar cauza accidentului rutier este parcare motocultivatorului cu remorcă pe partea carosabilă, care nu avea dispozitive de semnalizare (catadioptri), necesită a fi respinsă ca o metodă de apărare și de eschivare de la răspunderea penală, în condițiile în care la materialele dosarului sunt anexate

suficiente probe pertinente și concludente care dovedesc încălcarea regulilor de circulație rutieră de către Raru Vasili, aflate în legătură cauzală directă cu producerea accidentului rutier.

Instanța de apel a menționat că un prim aspect care necesită a fi notat este faptul că, leziunile corporale cauzate părții vătămate Strohoteanu Alexandru produse în timpul accidentului rutier, și calificate ca vătămare corporală gravă periculoasă pentru viață, sunt confirmate obiectiv prin raportul de expertiză medico-legală nr. 138D din 17 aprilie 2015 (f.d.64, vol.I).

Astfel, declarațiile inculpatului Raru Vasili în partea referitor la faptul că probabil partea vătămată Strohoteanu Alexandru a fugit de la fața locului și a căzut jos, necesită a fi apreciate ca neîntemeiate.

În acest sens, instanța de apel a reținut că din declarațiile martorilor Strohoteanu Oxana și Chiciuc Dumitru rezultă că după lovirea remorcii de către autovehiculul condus de inculpatul Raru Vasili, partea vătămată Strohoteanu Alexandru a fost găsit aproape inconștient lângă canalul de scurgere a apei, respectiv ipoteza inculpatul că partea vătămată după impact ar fi putut fugi de la fața locului, este declarativă.

De asemenea, instanța de apel a indicat că necesită a fi remarcate declarațiile părții vătămate Strohoteanu Alexandru în care relatează că accidentul rutier s-a produs în poarta casei sale, însă circumstanțele accidentului rutier nu le poate reda, deoarece de la lovitură primită nu le ține minte, despre împrejurările accidentului rutier cunoaște din cuvintele martorilor.

Analizând declarațiile martorului ocular Chiciuc Dumitru, persoana care la momentul producerii accidentului rutier se afla lângă partea vătămată Strohoteanu Alexandru, instanța de apel a conchis că din acestea rezultă că motocultivatorul și remorca atașată, este proprietatea sa și erau parcate înspre direcția or. Cahul, jumătate pe partea carosabilă și jumătate pe acostament. Recunoaște că remorca atașată la motocultivator nu avea dispozitive de semnalizare. Referitor la circumstanțele de producere a accidentului rutier, relatează că în timp ce discuta cu partea vătămată, pe drum în direcția lor se deplasa un microbuz cu o viteză excesivă, apreciată de dânsul aproximativ de 100 km/h, care a lovit din spate remorca atașată la motocultivator, iar de la lovitura puternică s-au deplasat atât remorca, cât și motocultivatorul, lovindu-l pe Strohoteanu Alexandru, care se afla în partea din față a motocultivatorului, proiectându-l astfel pe Strohoteanu Alexandru și motocultivatorul în șanțul de scurgere a apei.

Tot din declarațiile martorului Chiciuc Dumitru, precum și a martorilor Dragomir Nucolae, Surmaev Cătălin, Miron Ștefan și Popa Iurie, instanța de apel a constatat că rezultă și faptul că locul unde s-a produs accidentul rutier era luminat artificial de la pilonii instalați pe marginea drumului.

Astfel, instanța de apel în contextul calificării faptei prejudiciabile, la soluționarea problemei privind posibilitatea tehnică de evitare a accidentului rutier, a considerat că este necesar de reieșit din aceia că, în fiecare caz concret, momentul de apariție a pericolului pentru siguranța traficului se stabilește cu luarea în considerare a situației rutiere care a precedat accidentul rutier. Doar

din momentul când avea posibilitate obiectivă ca conducătorul mijlocului de transport să observe pericolul se poate atesta apariția pericolului pentru siguranța traficului rutier.

Instanța de apel a remarcat că inculpatul Raru Vasili în declarațiile sale, relatează că se deplasa regulament cu 48 - 50 km/h, cu faza scurtă a luminii, în întâmpinarea sa se deplasau două camioane de mare tonaj, formându-se un tunel, nu a observat remorca din fața sa, iar după lovire a frânat brusc, deplasându-se spre stânga.

Sub acest aspect, instanța de apel a notat concluziile expertului judiciar notate în raport de expertiză auto-tehnică judiciară nr.0787 din 22 mai 2015, potrivit căreia în sistemul de frânare, ghidare a microbuzului prezentat pentru examinare "Mercedes Benz 313", nr. de înmatriculare xxxxx nu sunt defecte tehnice, care puteau apărea înaintea momentului accidentului rutier și a refuza funcționarea lor.

Iar, referitor la viteza de deplasare, instanța de apel menționează că, urmei de derapare cu lungimea de 26,1 și 25,3 metri, a microbuzului "Mercedes Benz 313" nr. de înmatriculare xxxxx în condițiile producerii accidentului rutier, îi corespunde viteza de deplasare aproximativ de - 71 km/h (f.d.72-75, vol.I).

Instanța de apel de asemenea a subliniat că reieșind din faptul că inculpatul Raru Vasili a contestat concluziile expertului judiciar expuse în raportul de expertiză tehnică-auto indicat, în temeiul art. 123 Cod de procedură penală, la 17 decembrie 2015 a fost efectuat experimentul la fața locului, în condiții analogice cu cele în care s-a produs accidentul rutier la 09 martie 2015, în rezultatul căruia s-a stabilit că, asistentul procedural, participant ca conducător auto, i-a fost dată indicația să se deplaseze cu o viteză de 4-6 km/h la faza luminii lungi până la apariția în limita vizibilității a obstacolului sub formă de motobloc cu remorcă, iar la apariția obstacolului a fost stopat automobilul, și fiind efectuată măsurarea distanței, care s-a dovedit a fi 86 m. Al doilea experiment s-a efectuat în aceleași condiții ca și primul, doar că mijlocul de transport se deplasa cu faza scurtă, iar în urma măsurării distanței, s-a stabilit 52 metri, fapte care au fost reflectate în schema experimentului (f.d.78-80, vol.I).

Având în vedere rezultatele obținute în urma experimentului, instanța de apel a menționat că a fost dispusă înfăptuirea unei expertize tehnică-auto suplimentare, iar conform raportului de expertiză judiciară nr. 0181 din 15 februarie 2016, s-a constatat: în momentul când motoblocul cu remorcă a apărut în zona de vizibilitate obiectivă, adică la distanța de 52 metri de la automobilul "Mercedes Benz 313", conducătorul automobilului nu a dispus de posibilitatea tehnică de a evita tamponarea prin frânare, iar de la distanța de 86 metri, conducătorul automobilului dispunea de posibilitatea tehnică de a evita tamponarea prin frânare. Totodată, în concluziile raportului se notează, în momentul când motoblocul cu remorcă a apărut în zona de vizibilitate obiectivă, adică la distanța de 52+86 metri de la automobilul "Mercedes Benz 313", conducătorul automobilului dispunea de posibilitatea tehnică de a evita tamponarea prin frânare (f.d.85-89, vol.I).

În cadrul examinării cauzei în instanța de apel, a fost dispusă și înfăptită încă o expertiză tehnică-auto repetată și conform raportului de expertiză nr. 700 din 02 mai 2018, în partea de examinare se notează, că reieșind din caracteristicile generale ale farurilor dotate cu lămpi obișnuite și a farurilor dotate cu lămpi de tip xenon, farurile dotate cu lămpi de tip xenon emană o luminiscentă mai pronunțată ca farurile dotate cu lămpi obișnuite. De stabilit diferența între eficiența de vizibilitate a farurilor dotate cu lămpi de tip xenon și farurile dotate cu lămpi obișnuite pe calea expertizei este imposibil, aceasta poate fi stabilită prin metoda efectuării unor experimente în condiții maxim analogice cu condițiile în care a avut loc accidentul. A mai notat expertul că în condițiile producerii accidentului rutier dat, prealabil aplicării frânei, urmei de frânare cu lungimea de 26,1 m corespunde viteza de deplasare aproximativ de 71 km/h a unui automobil de model "Mercedes Benz 313" a cărui stare corespunde normelor tehnice. La deplasarea automobilului "Mercedes Benz" cu nr. de înmatriculare xxxxx cu viteza de 45+45+50 km/h și vizibilitatea motocultorului în farurile principale de la locul de lucru a șoferului 4+5 m, în vizorul conducătorului automobilului, ultimului nu avea posibilitate tehnică de a evita tamponarea motocultorului prin frânare. Considerând datele obținute experimental referitoare vizibilității motocultorului în farurile principale ale automobilului de la locul de lucru a conducătorului auto, la deplasarea automobilului cu viteza de 71 km/h și vizibilitatea motocultorului în farurile principale de la locul de lucru al șoferului la 86 m în momentul apariției motocultorului în vizorul conducătorului automobilului, ultimului avea posibilitate tehnică de a evita tamponarea motocultorului prin frânare.

În acest context, la deplasarea automobilului "Mercedes Benz" cu nr. de înmatriculare xxxxx cu viteza 45+48+50 km/h și vizibilitatea motocultorului în farurile principale de la locul de lucru a șoferului la fază scurtă valoarea numerică minimă - 52 m obținută experimental, în momentul apariției motocultorului în vizorul conducătorului automobilului, conducătorul ultimului avea posibilitate tehnică de a evita tamponarea motocultorului prin frânare. Dacă în cazul dat, distanța echivalentă cu 10+15+20+25 metri, presupune vizibilitatea drumului de la locul de lucru a șoferului relativ direcției de deplasare a automobilului, atunci viteza de deplasare maxim admisibilă a unui automobil de model "Mercedes Benz 313" corespunzătoare granițelor acestei zone de vizibilitate constituie corespunzător aproximativ 27 -36-43-49 km/h (f.d. 187-195, vol.2).

Instanța de apel a reținut că din schema accidentului rutier anexă la procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier, întocmită la 09 martie 2015, rezultă că urmele de frânare lăsată de automobilul condus de inculpatul Raru Vasili măsoară: urma de frânare a roții stângă este de 25,3 m, iar urma de fanare a roții drepte este 26,1 m (f.d.7-8, vol.1).

Aplicând prevederile normelor citate, la concluziile expuse în rapoartele de expertiză judiciară tehnică-auto amintite mai sus, și la rezultatele experimentului efectuat la 17 decembrie 2015, instanța de apel a constatat ca fiind demonstrat că, reieșind din urma de frânare fixată în schema accidentului

rutier de 26,1 m, viteza de deplasare a automobilului "Mercedes Benz" condus de inculpatul Raru Vasili, era de 71km/h.

În același context, instanța de apel a reținut că, la deplasarea automobilului condus de inculpatul Raru Vasili cu viteza de 71 km/h și la apariția remorcii și motocultorului în vizorul acestuia la o distanță de 86 m, ultimul avea posibilitate tehnică de a evita tamponarea motocultorului prin frânare. Chiar, în cazul, în care automobilul "Mercedes Benz" se deplasa cu viteza 45-48-50 km/h, cu farurile principale conectate la fază scurtă, la apariției motocultorului în vizorul inculpatului la distanța de 52m, ultimul avea posibilitate tehnică de a evita tamponarea motocultorului prin frânare.

Au fost respinse de către instanța de apel ca neîntemeiate argumentele inculpatului Raru Vasili și a apărătorului acestuia, precum că în schema accidentului rutier anexată la materialele dosarului, au mai fost adăugate încă 20 m la urma de frânare, în acest sens instanța de apel reținând declarațiile martorului Popa Iurie, inspectorul de poliție care a efectuat cercetarea la locul accidentului rutier și a întocmit, inclusiv și schema contestată, care a relatat că, la fața locului erau 2 urme de frânare întrerupte, care duceau direct la urmele microbusului. Din partea stângă prima urma de urmă constituie 11,8 m, din partea dreaptă prima urmă constituie 12,6 m, iar următoarele urme erau de 13,5 m. Fotocopia schemei accidentului rutier prezentată de partea apărării în susținerea argumentelor privitor la respingerea acestei probe ca fiind inadmisibilă, nu poate fi reținută ca un temei de a respinge schema accidentului rutier ca o probă inadmisibilă, deoarece la compararea fotocopiei schemei prezentate în raport cu schema anexată la dosar (f.d.7, vol.1), se atestă că urmele de frânare a automobilului, precum și lungimea acestora, sunt reflectate în fotocopia schemei, de asemenea, aceasta conține locul tamponării, poziționarea autovehiculului Mercedes Benz 313 pe partea carosabilă, a remorcii și a motocultorului. Acel fapt că în fotocopia schemei lipsește legenda schemei, care a fost introdusă ulterior de inspectorul de poliție, nu poate servi drept temei pentru a declara schema accidentului ca o probă inadmisibilă.

Instanța de apel a considerat că nu au putut fi reținute ca temei pentru a declara inadmisibilă schema accidentului rutier întocmită la 09 martie 2015, declarațiile martorului Dragomir Nicolae cum că "ulterior a venit un polițist și i-a arătat o schemă, explicându-i să o semneze, și comunicându-i că e aceeași schemă, dar s-a făcut careva schimbări", precum și declarațiile martorului Surmaev Cătălin, care a relatat că "polițistul a venit pentru a doua oară, i-a arătat careva fototabele, schema întocmită, și l-a întrebat dacă este corect întocmită sau nu; însă dânsul a semnat că a făcut cunoștință cu actele și nu pentru că erau corecte ". Or, martorii indicați în declarațiile lor nu indică la faptul că schema prezentată de inspectorul de poliție spre semnare a fost alta decât cea întocmită la fața locului, iar declarând de careva modificări introduse în schema prezentată de colaboratorul de poliție, martorii nu indică concret la esența acestor modificări.

Drept urmare, instanța de apel a apreciat schema accidentului rutier, anexă a procesului-verbal de cercetarea locului accidentului rutier întocmită la 09

martie 2015, ca fiind o probă pertinentă, concludentă, utilă și veridică pentru soluționarea cauzei, și care necesită să fie pusă la baza sentinței de condamnare.

Instanța de apel a respins și argumentele apărării că procesul-verbal de efectuare a experimentului din 17 decembrie 2015 necesită a fi declarat inadmisibil, deoarece autovehiculul antrenat în efectuarea experimentului era dotat cu lumina la faruri de tip xenon, urmează a fi respinse ca neîntemeiate, aceasta pentru că conform raportului de expertiză nr. 700 din 02 mai 2018, în partea de examinare se notează: reieșind din caracteristicile generale ale farurilor dotate cu lămpi obișnuite și a farurilor dotate cu lămpi de tip xenon, farurile dotate cu lămpi de tip xenon emană o luminiscentă mai pronunțată ca farurile dotate cu lămpi obișnuite. De stabilit diferența între eficiența de vizibilitate a farurilor dotate cu lămpi de tip xenon și farurile dotate cu lămpi obișnuite pe calea expertizei este imposibil, aceasta poate fi stabilită prin metoda efectuării unor experimente în condiții maxim analogice cu condițiile în care a avut loc accidentul.

Pornind din constatările notate supra, instanța de apel a reținut că inculpatul Raru Vasili, deplasându-se cu automobilul "Mercedes Benz 313" pe drum public într-o localitate, cu viteza de 71 km/h, a ignorat prevederile pct.47 alin.(1) lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, care stabilește limita maximă de viteză a vehiculelor pe drumuri publice în localități de 50km/h. Astfel, rezultă că inculpatul a depășit limita maximă de viteză cu 21 km/h.

Drept urmare, instanța de apel a considerat că depășirea limitei de viteză admisibilă vehiculelor pe drumurile publice în localități, de către inculpatul Raru Vasili, a avut ca efect direct producerea accidentului rutier, soldat cu cauzarea de leziuni corporale grave părții vătămate Strohoteanu Alexandru.

Având în vedere contextul de împrejurări notate, instanța de apel a conchis că declarațiile inculpatului Raru Vasili precum că se deplasa regulament cu viteza de aproximativ 45-50 km/h, necesită a fi apreciate ca fiind declarative.

La acest segment, instanța de apel menționează declarațiile martorului Chiciuc Dumitru, care a relatat că "microbuzul se deplasa cu viteză excesivă, a apreciat viteza de deplasare cu aproximativ 100km/h", iar martorii Miron Ștefan și Nucă Mihail, fiind pasageri în autovehiculul inculpatului, au declarat că "șoferul se deplasa cu viteză de 60-80 km/h".

Concluziile instanței de apel privind depășirea limitei de viteză admisibilă pentru deplasarea vehiculelor pe drumurile publice în localități de către inculpatul Raru Vasili, se mai bazează și pe declarațiile martorului ocular Chiciuc Dumitru, care a relatat că "după impact autovehiculul s-a oprit la o distanță mare de la locul accidentului, aproximativ 50 m, iar în rezultatul loviturii remorca s-a dezmembrat și s-a deplasat aproximativ 15 m, motoblocul a fost deteriorat"; martorul Dragomir Nicolae la acest segment, declară că, "la locul accidentului a văzut un microbuz deteriorat în partea din față, și un motobloc aruncat în șanț, remorca se afla un pic mai departe de motobloc, iar microbuzul și mai departe"; martorul Surmaev Cătălin a relatat că "motoblocul se afla la 28 m de la locul impactului, partea vătămată la o distanță de 16 m, iar microbuzul la o distanță de 43 m"; martorii Miron Ștefan și Nucă Mihail, au

declarat că, remorca se afla în spatele microbuzului, iar motoblocul mai aproape de poartă.

Referitor la cele două camioane amintite de inculpatul Raru Vasili în declarațiile sale, care se deplasau în întâmpinarea sa pe banda opusă de circulație, formând un tunel, din cauza cărora nu a observat remorca și motocultivatorul, instanța de apel le-a apreciat ca fiind o metodă de apărare, și notează declarațiile martorului ocular Chiciuc Dumitru, a martorilor Miron Ștefan și Nucă Mihail, pasageri în automobilul inculpatului, care au relatat că la momentul producerii accidentului rutier alte mijloace de transport în întâmpinarea vehiculului condus de inculpatul, nu au văzut.

În ceea ce privește afirmațiile inculpatului Raru Vasili la lipsa luminii în locul de producere a accidentului rutier, acestea au fost reținute de către instanța de apel a fi contradictorii cu declarațiile martorilor Strohoteanu Oxana, Dragomir Nicolae, Surmaev Cătălin, Chiciuc Dumitru, Miron Ștefan și Popa Iurie, care au confirmat că locul accidentului rutier era luminat bine cu lumina de la pilonii instalați pe marginea drumului.

Declarațiile martorilor Răileanu Petru, Grosu Gheorghe și Tudor Midoni, precum că locul unde s-a produs accidentul rutier nu era luminat, au fost apreciate critic de către instanța de apel, instanța constatând că ele sunt contradictorii cu declarațiile martorilor Strohoteanu Oxana, Dragomir Nicolae, Surmaev Cătălin, Chiciuc Dumitru, Miron Ștefan și Popa Iurie. Mai mult ca atât, martorii Răileanu Petru, Grosu Gheorghe și Tudor Midoni au depus declarațiile respective, întru confirmarea versiunii invocate de inculpatul Raru Vasili, așa cum sunt colegi de serviciu.

Respectiv, instanța de apel având în vedere viteza de 71 km/h, cu care se deplasa inculpatul Raru Vasili, precum și faptul că drumul public în acea perioadă de timp era luminat de la pilonii instalați pe marginea carosabilului, afirmațiile inculpatului invocate în sensul că cauza accidentului rutier a fost staționarea neregulamentară a motocultivatorului și a remorcii, care nu avea instalate dispozitive de semnalizare, ceea ce a dus la observarea lor târzie, urmează a fi apreciate critic, deoarece din rapoartele de expertiză juridică auto-tehnică s-a constatat că automobilul "Mercedes Benz 313" nu avea careva defecțiuni tehnice în sistemul de frânare și de ghidare anterior producerii accidentului rutier, iar conducătorul autovehiculului a avut posibilitate tehnică de a evita tamponarea motocultivatorului prin frânare.

Instanța de apel a menționat, că și în cazul când remorca atașată la motocultivator nu avea instalate dispozitive de semnalizare, acest fapt nu-l exonerează pe conducătorul auto de obligația de a respecta exigențele în conducere, în condițiile în care survenirea vătămărilor corporale grave la partea vătămată se datorează anume imprudenței manifestate de inculpat în timpul conducerii, mai mult remorca putea fi observată de inculpatul Raru Vasili din timp pentru a putea fi ocolită fără a pune în pericol siguranța participanților la traficul rutier.

Astfel, instanța de apel subliniază faptul că în declarațiile sale inculpatul Raru Vasili relatează că în momentul când a observat remorca a frânat brusc, deplasându-se spre stânga, declarații care nu sunt confirmate prin schema

accidentului rutier, în temeiul căreia se atestă poziția autovehiculului "Mercedes Benz 313" și din urmele de frânare, din care rezultă că după impactul cu remorca, inculpatul a întors volanul spre stânga și a frânat. Aceste declarații în context cu probele administrate la dosar, denotă că inculpatul Raru Vasili a întreprins măsuri în vederea evitării tamponării remorcii foarte târziu, adică când se afla la o distanță mult prea mică, care să-i permită starea tehnică a mijlocului de transport de a evita tamponarea prin frânare, or reieșind din declarațiile martorilor Chiciuc Dumitru și Nucă Mihail, rezultă că până la tamponarea remorcii, nu au auzit ca inculpatul să frâneze brusc, această frânare bruscă a avut loc după tamponarea remorcii. Astfel, se constată că manevra de frânare întreprinsă de inculpatul Raru Vasili a fost efectuată doar după lovirea remorcii, dar nu anterior, pentru a evita impactul prin frânare.

De asemenea, se notează că inculpatul Raru Vasili nu a ținut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, existența unor obstacole pe sectoarele de drum, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier, iluminarea, starea tehnică a carosabilului, de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație și a modalității de conducere a autovehiculului.

Analizând probele administrate la materialele dosarului, se atestă că inculpatul Raru Vasili nu a apreciat corect situația reală pe carosabilul, pe care se deplasa autovehiculul condus de el în perioada respectivă de timp, continuând deplasarea, a avut ca rezultat tamponarea remorcii atașate la motocultivator, care la rândul lor, l-au lovit pe Strohoteanu Alexandru, cauzându-i leziuni corporale grave. Această concluzie derivă din faptul că inculpatul prea târziu a întreprins măsuri întru evitarea impactului cu remorca care staționa pe marginea carosabilului, prin frânare, or în acest caz inculpatul urma din timp să întreprinsă măsuri în vederea ocularii remorcii fără a pune în pericol viața și sănătatea altor participanți la traficul rutier.

Astfel, instanța de apel a conchis, că din probatoriul administrat la cauza penală, este dovedită ignorarea de către inculpatul Raru Vasili a stării psihofiziologice care a influențat atenția și reacția sa în momentul producerii accidentului rutier, astfel că la caz, atenția și reacția scăzută a inculpatului datorită factorului psihofiziologic a determinat atitudinea neconștiincioasă a acestuia față de obligațiunile sale ca conducător al mijlocului de pericol social sporit, or atenția și reacția inculpatului necesita să fie ridicată reieșind din faptul că se deplasa într-o localitate, pe timp de noapte, unde pot apărea obstacole imprevizibile.

De asemenea instanța de apel a menționat, că un alt factor care a influențat producerea accidentului rutier este și ignorarea de către inculpat a dexterității în conducere, care înainte de producerea accidentului rutier i-ar fi permis acestuia să prevadă impactul, aceasta deoarece inculpatul se deplasa printr-o localitate, pe timp de noapte, situația care în mod obligatoriu îl impunea să manifesta o atenție sporită și conștientizeze un eventual pericol rutier, corespunzător era necesar să adapteze limita de viteză pentru a fi capabil să depășească obstacolele fără a pune în pericol traficul rutier, iar în caz de necesitate să reușească să stopeze automobilul.

În contextul aspectelor notate mai sus, instanța de apel a considerat că vinovăția inculpatului Raru Vasili de încălcare a regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale, a fost pe deplin dovedită.

Au fost respinse de către instanța de apel ca neîntemeiate argumentele apărării referitor la capacitatea profesională a expertului judiciar și la concluzia îndoielnică a acestuia expusă în raportul de expertiză judiciară tehnică-auto nr. BB 010719 din 20 mai 2015 (f.d.72-75, vol.I), deoarece expertul audiat în ședința de judecată a declarat că urma de frânare și urma de derapare este una și aceeași, ceea ce în opinia apărării contravine teoriei științifice, or aceste argumente nu constituie temei obiectiv pentru a pune la îndoială concluziile expertului, mai mult concluziile menționate de expert în raportul de expertiză respectiv, au fost susținute și în alte rapoarte de expertiză efectuate ulterior, în privința cărora inculpatul nu a înaintat obiecții.

Neîntemeiate au fost considerate de instanța de apel și argumentele apărării referitor la încălcarea principiului imparțialității completului de judecată, dat fiind faptul, că prin cererea de abținere de la examinarea cauzei penale depusă de judecător la 25 aprilie 2016, în temeiul art. 33 alin.(2) pct.6) Cod de procedură penală, care a fost respinsă prin încheierea instanței de judecată din 26 aprilie 2016. Examinând materialele dosarului, instanța de apel nu a constatat careva încălcări în sensul expus de apărare, or judecătorul investit cu examinarea cauzei a depus declarație de aținere, care a fost respinsă pe motiv că nu există temeiuri obiective care să dovedească afectarea imparțialității judecătorului la examinarea cauzei. Mai mult, inculpatul și nici apărătorul acestuia nu au înaintat recuzare judecătorului investit cu examinarea cauzei penale, respectiv se prezumă că careva împrejurări ce ar afecta imparțialitatea judecătorului, nu s-au constatat.

Totodată instanța de apel la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Raru Vasili, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Apreciind circumstanțele de fapt ale cauzei, personalitatea inculpatului Raru Vasili, gravitatea infracțiunii, forma vinovăției - imprudența, lipsa circumstanțelor care atenuează și celor care agravează răspunderea acestuia, anterior nu a fost atras la răspundere penală, instanța de apel a considerat că corectarea inculpatului Raru Vasili este posibilă cu stabilirea pedepsei de închisoare pe un termen de 4 ani, cu aplicarea pedepsei complementare obligatorii, conform sancțiunii normei de incriminare, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani. Însă, reieșind din raționamentele expuse, se reține că corectarea și resocializarea acestuia este posibilă fără izolarea de societate, astfel în privința inculpatului se stabilește un termen de probă de 4 ani, aplicând astfel prevederile art. 90 Cod penal.

De asemenea instanța de apel a reținut că, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea expertizei judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din sumele alocate de la bugetul statutului.

În consecință, instanța de apel a ajuns la concluzia de a respinge încasarea de la inculpatul Raru Vasili cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizei judiciare în sumă de 57 lei, or potrivit art. 227 alin.(1) și art. 227 alin.(2) pct.5), (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Mai mult, art. 97 pct.2) Cod de procedură penală, prevede că în procesul penal se constată, prin anumite mijloace de probă, următoarele circumstanțe: existența, caracterul și gradul leziunilor corporale în cauzele penale - prin raportul expertizei medico-legale.

La fel, instanța de apel a menționat că, prima instanță la adoptarea sentinței, a admis acțiunea civilă formulată de partea vătămată Stohoteanu Alexandru încasând din contul inculpatului Raru Vasili în beneficiul părții vătămate prejudiciul material în sumă de 26635,81 lei, precum și prejudiciul moral parțial în mărime de 50 000 lei.

Astfel, instanța de apel, analizând materialele dosarului, a constatat întemeiată soluția primei instanțe de a admite parțial acțiunea civilă a părții vătămate.

De asemenea, instanța de apel a constatat că în instanța de apel drepturile și interesele părții vătămate, sunt apărate de avocatul Josu Gheorghe, iar pentru serviciile de asistență juridică a suportat cheltuieli în mărime de 2000 lei, astfel, reieșind din sensul art. 227, 228 Cod de procedură penală, s-a dispus încasarea de la inculpatul Raru Vasile în beneficiul părții vătămate Strohoteanu Alexandru suma de 2000 lei pentru recuperarea cheltuielilor de asistență juridică.

11. Împotriva deciziei instanței de apel, la 07 mai 2019, prin intermediul oficiului poștal, în termen, declară recurs ordinar inculpatul Raru Vasile, prin care solicită admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului.

În motivarea recursului, invocând temei de drept prevăzut de pct. 6), 8) și 12) alin. (1) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- instanțele de judecată au apreciat greșit materialul probator anexat la dosar;

- a fost în imposibilitate de a evita producerea accidentului rutier;

- în momentul producerii accidentului, partea vătămată nu se afla lângă motobloc, iar leziunile corporale nu au fost produse în urma accidentului rutier.

12. Procurorul prin referința depusă, pledează pentru declararea inadmisibilității recursului inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece consideră că pedeapsa aplicată inculpatului, a fost individualizată potrivit prevederilor legale, în acest sens nefiind admise erori de drept.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

Potrivit textului recursului declarat, recurentul invocă drept temeiuri pct. 6), 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond și de apel în cazul, când: *pct. 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; pct. 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii; pct. 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

13.1. Referitor la temeiul de recurs invocat de recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul constată, că sunt neîntemeiate argumentele recursului potrivit cărora instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, or, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 414 alin.(2) Cod de procedură penală, a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, și întemeiat a ajuns la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Colegiul penal de asemenea constată, că recurentul, de fapt, își exprimă dezacordul cu aprecierea probelor înfăptuită de către instanța de apel, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate.

Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii instanței de fond, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Colegiul penal consideră, că toate probele prezentate au primit o apreciere corectă, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din probele acumulate la prezenta cauză.

Astfel, Colegiul penal conchide, că este întemeiată concluzia instanței de apel precum că învinuirea înaintată inculpatului este confirmată prin probe pertinente și concludente, care în ansamblu dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii menționate.

Din considerentele menționate supra, Colegiul penal conchide, că opinia recurentului expusă în recurs precum că: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului ordinar.

Totodată, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Însă, în cadrul examinării prezentei cauze, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

13.2. Cu referire la eroarea de drept indicată în recurs prin prisma pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume că *în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii*, Colegiul penal subliniază următoarele.

Potrivit art. 113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei

prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Colegiul lărgit reține că, argumentele recurentului, prin care se invocă că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii, deoarece materialele cauzei penale nu conțin probe care să dovedească vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, nu și-a găsit confirmare, deoarece probele acumulate și examinate de instanța de apel au fost apreciate potrivit prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă că inculpatul Raru Vasile a comis infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal menționează că judecând apelul procurorului, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel instanța de apel corect ajungând la concluzia enunțată la pct. 9 din prezenta decizie, stabilind totodată, că vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin în baza probelor prezentate la cauza penală, care demonstrează vinovăția inculpatului înafara oricărui dubiu rezonabil, iar careva încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatului, nu au fost depistate.

Mai mult decât atât, Colegiul consideră necesar a menționa că, potrivit prevederilor art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, că aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei așa cum îl propune recurentul este o competență și prerogativă legală a instanțelor de fond și aceasta nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, astfel invocarea acestei chestiuni drept temei de casare în recursul ordinar este lipsită de suport legal.

De asemenea instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, menționate în pct. 11 din decizie, au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare argumentată, așa cum este indicat în pct. 10 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-a însușit-o și a cărei reluare nu se mai impune.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, în speță nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului prezența erorii de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

13.3. Cu referire la temeiul invocat de recurent în baza pct. 12) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că, o astfel de eroare în speța dată nu se constată, deoarece, supunând verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept invocată de recurent în baza pct. 8) alin.(1) art.

427 Cod de procedură penală, Colegiul a statuat ca fiind legală și întemeiată concluzia instanței de apel privind recunoașterea vinovăției inculpatului Raru Vasile în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, concluzie pe care instanța de recurs și-a însușit-o și în acest sens nefiind necesară o reinterpretare.

Reieșind din argumentele sus-menționate, Colegiul penal conchide că în speța dată nu se constată eroarea de drept prevăzută de pct. 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

14. Astfel, Colegiul penal atestă, că la examinarea cauzei de către instanța de apel au fost respectate prevederile legale prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar temeiurile invocate de către recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

15. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de inculpatul Raru Vasile, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 28 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Raru Vasile xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **20 decembrie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Boico Victor